

Въпрѣки омразата на царицата, въпрѣки тежката работа, Снѣжанка ставала все по-хубава и по-хубава.

Една заранъ Снѣжанка чистѣла малкия дворъ предъ кухнята и пѣла. Гълъбчета хвъркали около нея и слушали пѣсенята ѝ. По едно време тя взела кофата и изтичала до стария обрасналъ съ мъхъ кладенецъ, за чиста вода.

Случило се така, че докато малката дрипава принцеса чистѣла и пѣла, единъ принцъ отъ съседното царство се приближавалъ къмъ двореца.

Когато минавали пѣтници презъ неговото царство, разказвали за добрата и красива принцеса. Славата на Снѣжанка достигнала до принца. Той яхналъ бѣлия си конь и тръгналъ на пѣть. Като стигналъ двореца, той си далъ клетва, че ще поиска принцесата за жена, дори тя да е наполовинъ толкова красива и добра, колкото я описвали.

Наведена надъ кладенеца, Снѣжанка продължавала да пѣе. Изведнажъ чуждо лице — лицето на красивъ, усмихнатъ принцъ — се огледало въ водата на дълбокия кладенецъ; чуждъ гласъ подхваналъ нейната пѣсенъ. Снѣжанка трепнала и учудено загледала отражението на непознатото лице въ водата; следъ това тя се обърнала бързо и застанала лице срещу лице съ принца на мечтитъ си.

Той се навелъ и поискалъ да цѣлуне ръката ѝ. „О!“ извикала Снѣжанка. „О!“ И се затичала къмъ двореца. Изкачила се по една стълба на високия балконъ и отъ тамъ погледнала надолу. Принцътъ стоялъ до кладенеца и гледалъ къмъ балкона.

Снѣжанка забравила самотата си, забравила тежката си мжка. Радостъ изпълнила душата ѝ. Взела едно бѣло гълъбче, цѣлунала го и го изпратила на принца. Следъ това избѣгала, за да скрие зачервеното си отъ вълнение лице.

До ушитъ ѝ достигнала пѣсенята на принца:

„Търсихъ вредъ красива девойка да намѣря.

Тра-ла-ла-ла-ла!

Скитанията ми спиратъ тукъ,

Ще спечеля сърцето и ръката ти, Защото ти си най-преlestната на земята.“

За нещастие. злата царица видѣла

Снѣжанка и седемтѣ джуджета

Приказка съ картинки отъ

Уолтъ Дисней (2)

всичко. Приблѣднѣла отъ злоба, свила дългата си мантия и тичешкомъ преминала презъ седемтѣ коридори, презъ седемтѣ врати, минала край дветѣ черни пантери, които пазели магическото огледало. Застанала предъ огледалото и запитала:

„Огледалце, огледалце, що висишъ на стената,

Коя е най-красива между женитѣ?“

Царицата нетърпеливо чакала отговора.

„Устнитѣ ѝ червени като кръвъ,

косата — черна като нощъ,

кожата — бѣла като снѣгъ,

името ѝ е Снѣжанка!

Такъвъ билъ отговора на магическото огледалце.

Ядосана, царицата излѣзла отъ стаята и извикала своя ловецъ.

— Заведи принцесата въ гората и се върни съ нейното сърдце, скрито въ тая скъпоценна кутия! — заповѣдала тя съ зълъ гласъ.

Жестоката заповѣдъ се понесла изъ двореца. Всичко утихнало. Въ сърдцата на всички кипѣла омраза къмъ царицата.

Рано следната заранъ — Снѣжанка и ловецътъ възседнали два хубави коня и излѣзли презъ портата на двореца.

Мисълта за принца изпълвала съ радостъ сърдцето на Снѣжанка. Тя ездѣла весело. До нея ездѣлъ ловецътъ, но той билъ мраченъ и неспокоенъ. Гледалъ веселата девойка и изтръпвалъ отъ ужасната заповѣдъ, която трѣбвало да изпълни.

„Ако я убия“, мислѣлъ си той, „свѣстѣта ще ме измъчва до края на живота ми и срамътъ ми ще бѣде така голѣмъ, че не ще посмѣя да погледна никого. Ако не изпълня заповѣдѣта, царицата ще ме даде за храна на пантеритѣ си. Какво ще стане тогава съ беднитѣ ми дечица? Съ жена ми? Колкото за Снѣжанка, клетата девойка, ако я убия, ще я отърва отъ мжки.“

Тѣ влѣзли въ хладната, тъмна гора. Снѣжанка слѣзла отъ коня си да бере горски теменуги. Прѣститѣ ѝ докоснали меката перушина на изплашено малко птиче. Тя го взела въ ръцетѣ си да го погали и успокои. Ловецътъ вдигналъ бавно ножа си, но сѣнката му паднала върху голѣмата скала срещу принцесата. Тя скочила съ плачъ. Когато ловецътъ видѣлъ изплашеното ѝ лице, хвърлилъ ножа си и извикалъ съ сподавенъ отъ мжка гласъ:

— Не, девойко, азъ нѣма да те убия! Бѣгай далече! Бѣгай навън въ гората, да не може царицата никога да те намѣри!

Като казалъ това, ловецътъ хваналъ юздитѣ на Снѣжанкиния конь, качилъ се на своя и тръгналъ къмъ двореца. Но да се върне съ празна кутия, несмѣлъ. Разтревоженъ, той

мислѣлъ какво да направи. Изведнажъ една сърна минала край него. Той се прицелилъ, убилъ я и сложилъ сърдцето ѝ въ кутията. После бавно подкаралъ коня си.

Сама, изплашена и заслѣпена отъ сълзи, Снѣжанка тичала все по-навън и по-навън въ гората. Тя незнаела на кѣде отива, а и не мислѣла за това. Тя знаела само, че трѣбва да се отдалечи колкото може по-скоро както отъ ловеца, така и отъ царицата.

Продължителното тичане я изморило. Обзелъ я ужасъ, когато разбрала, че се е изгубила. Дълбоката тишина и спускащата се нощъ я обгръщали отъ всѣкъде. Какво ще я сполети?! Тя сѣднала на кревата и захлѣцала отъ отчаяние.

Свенливи малки птички и животинки се приближили къмъ нея. Единъ еленъ я гледалъ състрадателно съ кроткитѣ си очи. Всички ѝ съчувствали. Когато Снѣжанка вдигнала главата си и ги видѣла, тя забравила отчаянието си. Тѣ били дошли да ѝ помогнатъ. Тѣ искали да ѝ посочатъ мѣстото, кѣдето тя щѣла да намѣри подслонъ. Снѣжанка тръгнала съ горскитѣ си приятели. Тѣ я извѣли на една малка полянка, всрѣдъ която имало малка кжщичка. Кжщичката била красива, но много мръсна! Отначало тя помислила, че въ кжщичката живѣятъ седемъ малки деца. Всичко било замърсено, та Снѣжанка се заела да чисти.

Малкитѣ приятели ѝ помагали, или по-право, стараели се да ѝ помогнатъ.

Изпѣдената принцеса незнаела кѣде се намира. Като изчистила всичко, тя започнала да приготвя вечеря, за да покаже на малкитѣ си, непознати хазаи, че може да имъ бѣде полезна. Тя искала да ги смили надъ себе си и да ги помоли да ѝ позволятъ да живѣе при тѣхъ.

Кино „СЛАВЕЙКОВЪ“ и кино „МАКЕДОНИЯ“

отъ вчера започнаха да даватъ филма:

Снѣжанка и седемтѣ джуджета

Деца, посетете този великолепенъ филмъ, който ще остави незаличими следи у васъ.